

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÈNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA PINYA DELS BISBES

ULLADA POLITICA

VAREN quedar els ministres en sotmetre al rey la qüestió del processament del bisbe de Tuy, de lo qual ne resulta, com ha dit un periòdic ab frase gràfica, que ja no son els ministres els concellers de la corona, sino la corona la concellera dels ministres. Y encara us farán creure aquests demòcrates monàrquics que vivim dintre de un règimen constitucional!

Digué 'l rey que li estava bé, y s presentà la denuncia al Suprém... Y á l' endemà 'l fiero de Tuy, manso com un anyell, cantava la palinodia. Reconeixia en una carta que al realisar els seus propòsits de defensar els interessos religiosos, no s' havia proposat ofendre al ministre, y va bastar aquesta declaració pera que sigués retirada la denuncia y tot quedés en pau entre 'ls dos Condes, en Menéndez y Conde de la mitra y 'l Conde de Romanones de la cama coixa, y ab tot aixó 'ls amichs de las impresions fortes se quedaren sense saber qui era el verdadero conde.

El cabildo de Córdoba veyent que 'l de Tuy afuixava, ha afuixat també. Pero no li ha valgut donar explicacions acordadas á las del prelat gallego, per quant el govern ha dit qu' ell podria retirar la denuncia contra 'l bisbe per ser cosa seva la presentació de la mateixa, en tant que la formulada contra 'l cabildo cordobés era cosa del fiscal de aquella Audiencia. Pero no creguin que per aquesta causa vaji cap ensotanat á la presó.

No per aixó pot donarse per acabada la serracina episcopal. Ara mateix ha saltat á l' arena un quinteto de mitras (de Vitoria, Palencia, León, Santander y Burgos) protestant ab gran energia contra 'l decret de 'n Romanones. Sens dupte al procedir com procedeixen han volgut demostrarli que á la hidra del clericalisme quan li tallan un cap n' hi naixen cinch.

El de Valencia també va volguer fer el valent, pero 'ls chés se van pendre la valentia com una provocació al esperit lliberal de aquell poble y anaren en manifestació á trencarli 'ls vidres dels balcones.

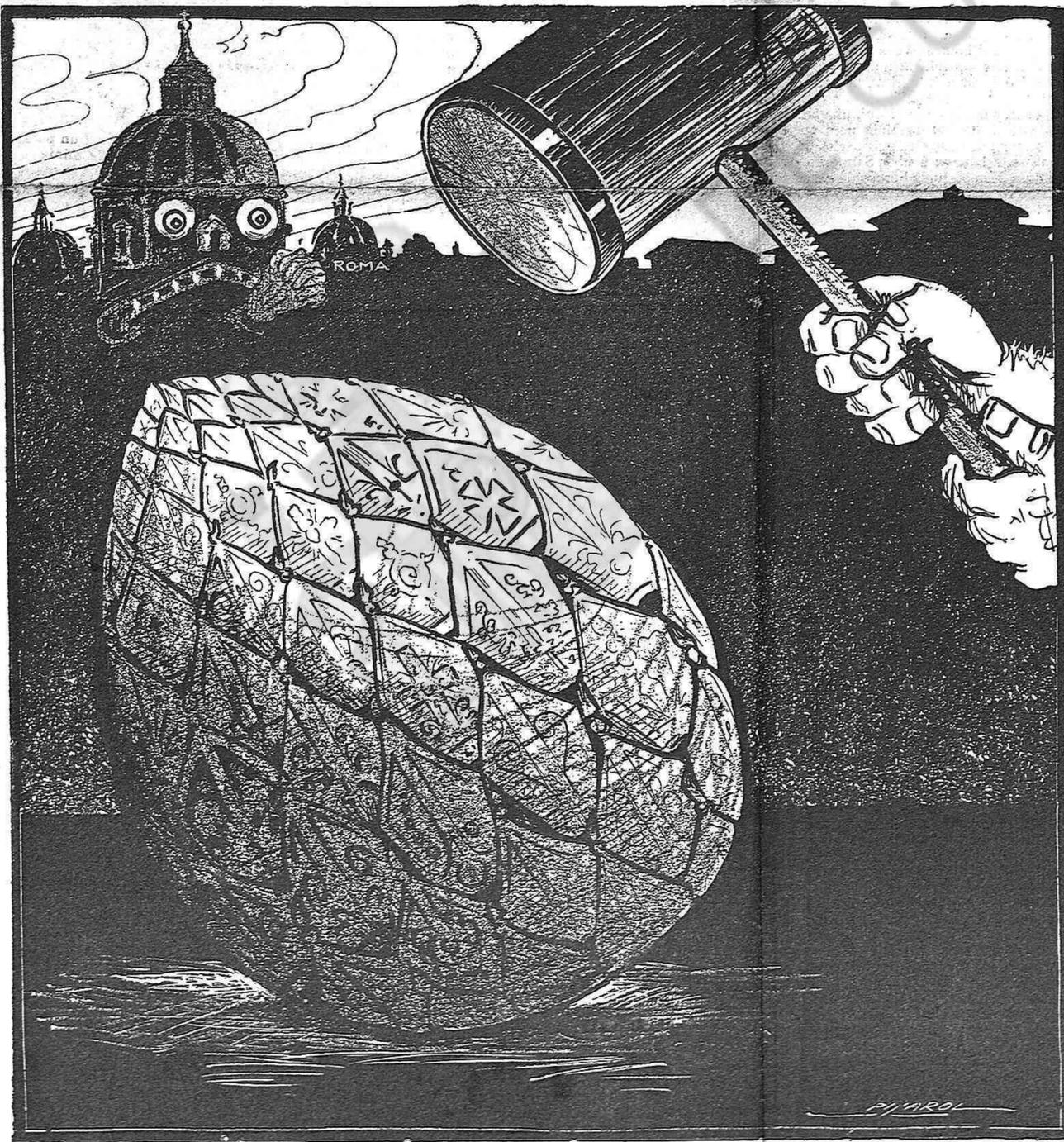
L' Ajuntament per la seva part protestá contra els atachs del arquebisbe al poder civil, y donant per sentat que l' estancia d' ell á Valencia s' havia fet molt difícil, acordá demanar al govern la seva traslació.

¡Ah, si 'l govern tingués agallas pera conquistarse la confiansa del país lliberal! ¿Pero qui es avuy que creu ab ell? ¿Qui pot tenir fé en els homes de un partit al qual se deu la Lley de Jurisdiccions?

En aquest cas se podria emprendre una crenhada enérgica demanant lo qu' es de justicia: la llibertat de cultes, el cementiri únich y de caràcter municipal, el matrimoni civil únich legal, l' ensenyansa laica y la extinció de las ordres religiosas no concordadas. Ab aquesta bandera podria arrollarse á la bestia negra y acabar ab ella.

Mes els governants actuals están gastats y no tenen alé per acometre tals empresas, contentantse en combinar una lley de Asociacions destinada á regularisar la situació de las congregacions religiosas, y que ja sabré quín gust tindrà quan será cuyta.

De totas maneres, pera portarla á efecte li es necessari rompre 'l modus vivendi pactat l' any 1904 entre en Maura y el Vaticá, y aixó pot portarli un contratemps, si l' Amo Toni, árbitre de la situació parlamentaria, s' dona per ressentit y tira la cosa per la tremenda.

¿La veyeu, tan forta y compacta? Donchs trayeune 'ls pinyons y jadeu, pinya!

En aquest cas, el govern caurrà immediatament després de reobertes las Cortes, y farà veure que ha caygut víctima del clericalisme.

Una mica de vent del toro el tirarà de bigotis, quan hauria pogut salvar-se, o tan menos morir ayrosament, ab sols agafar el toro per las banyas.

PEP BULLANGA

LO QUE 'NS SEPARA

atolondrament—que 'l conseguira se li fa y se li anirà fent cada dia més impossible.

Aqueixa situació la tingué y ben desembarassada per cert, en els primers temps de la Unió republicana, quan en las nutridas filas de aqueixa poderosa agrupació no hi havia més que una idea, un pensament, un sentiment y una disciplina. Llavors ab las sevas qualitats de lluytador brillant y ab las sevas iniciatives repentistas, sapigué guanyarse la confiança de tots els elements de la Unió sense distinció de procedencias, ni de tendencias. Si es qu' en las sevas tribulacions actuals recorda aquells bons temps ¡quánt deu anyorarlos!

Ningú li disputava 'l primer lloch, porque en aquesta terra y entre 'l partit republicà especialment, no hi abundan els ambiciosos ni menos els que fan de la política un ofici. Tothom 'l ajudava de bon grat, y nosaltres els primers, creyent que la forsa que li prestavam seria forsa aplicada exclusivament a aumentar la prepotencia del partit republicà, que si professava com professa encare y professarà sempre 'l ideal de la Revolució, enteniam que sols era possible realisar-la, enrobustint las sevas forsas, atrayent elements a la seva causa, despartant la conciencia del poble, il·lustrant la seva ment, vigorisant la seva voluntat, es a dir fent feyna útil y de cap manera merament aparatosa y efectista.

La lluyta electoral se convertia en tasca virtualment revolucionaria, sempre que sapigués prescindirse de un mólvil qu' es el que posa en perill las empresas més santas: 'l ambició personal.

Pero 'l leader improvisat no tingué espera y doná a conèixer ben prompte 'l ambició més desaperada, 'l afany hidropích de crearse una posició personal, y d' erigirse en amo y senyor de una agrupació política, que renegaria de la seva essencia si s' avinguerés a admetre senyors y amos. Desde 'l dia qu' expandí de una manera estupenda las sevas jactancias, pretenent qu' ell ho havia fet tot y tot se li devia: desde 'l dia que ab frasse desembossada digué que llansava las crosas, que volia governar, ser amo de Barcelona, porque qui ho era de Barcelona ho era d' Espanya; desde 'l dia que feu títul únic ab dret a figurar en las candidaturas republicanas las sevas amistats personals, ab preferencia als bons serveys prestats a la causa; desde aquell dia se pot ben assegurar que se sortí de carril, topá ab las sanas costums democráticas qu' eran la forsa de la nostra agrupació y causá a la Unió republicana un dany irreparable. Sols un ambició vulgar y de curts alcansos podía procedir en una forma tan desatentada.

Els resultats de aquell descarrilament se vejeren clars en las eleccions municipals. No 'ns cansarem de repetir un fet qu' hem citat varias vegadas y que may estarà de més retreure. A 'l any 1903, quan ell no era encare un árbitre absolut, limitantse a prestar al partit els seus serveys, obtingué la candidatura republicana més de 35 mil vots. Dos anys després, en las eleccions qu' ell dirigí a la seva guisa, sense escoltar altra veu que la de las sevas passions y conveniencias, la xifra dels 35 mil votants quedá reduhida a la meytat.

¿Qui es, donchs, el responsable de aquest primer y terrible descalabre?

Algú creya—y nosaltres figuravam entre 'ls optimistas—que la rudesca del cop li hauria obert las potencias. Es impossible—'ns deyam—que perseverir en el camí de perdicció a que s' ha llansat, y es segur que a la primera ocasió rectificará la seva conducta.

No tardá a presentarse 'l ocasió desitjada. Els successos del 25 de novembre vingueren a inaugurar a Catalunya una nova era política. Per primera volta el cor dels catalans, en sa inmensa majoria, palpitá al unísson a impuls de un mateix sentiment. Aquell dia s' obrí un abisme entre Catalunya y 'l régimen, y tots els catalans, inclús els que més ens haviam combatut, els que més ens haviam odiat, ens trobavam reunits a la part d' ensa y enfront del enemich comú. Qui no fos capás de sentir y deixarse arrastrar per la intensitat de aqueixa maravillosa transformació, havia de tenir quan menos talent y serenitat per apreciar la seva importancia política, sobre tot en lo referent a la sort del partit republicà de Catalunya, el més fort dintre de la regió y 'l més fort també dintre d' Espanya. No som nosaltres capasso de demanar entusiasmes a qui no 'ls sentí; pero a qui 's proposi exercir la direcció de un partit, lo menos que se li ha d' exigir en tota situació crítica es un estudi fret y detingut de las circunstancias, y un cuidado molt especial en no deixarse arrastrar per las passions irreflexivas. Lluny de ferho aixís, el nostre home 's descantellá ab aquell desafinat article que més que *El alma* mereixia titularse «LA TONTERIA EN LOS LABIOS»

El nostre partit a Barcelona y a Catalunya hauria

experimentat las funestas conseqüencias de aquella estupenda etzegallada, a no ser la maravillosa clarividencia del jefe únic, del gran Salmerón y de sos dignísimos companys de minoria, que tan valenta campanya realisaren en pro de *Solidaritat catalana*, al combatre ab titánica energia la Ley de Jurisdiccions.

¿Y qué feya en tant el del alma en los labios? Demstrar senzillament que havia perdut 'l oremis. Y no per lo que pogués afectar a la causa republicana, sino a la seva persona, a las sevas ambicions, als propósitos de dominació que portava arrapats en las entranyas. Per aixó no sabia qué fer, no donavapeu ab bola, estava *turulat*. Per una part, com a director qu' era de *La Publicidad*, contribuía a preparar el *meeting* de Girona, sense que li inspirés la més mínima repugnancia la companyia dels catalanistas y 'ls carlins; y com a president de 'l Assamblea de Zaragoza, s' adhería a un *meeting* en el qual els carlins y 'ls catalanistas hi estavan tan brillantment representats. Per altra part, anava aplasant el deber que tenia de combatre la Ley de Jurisdiccions, som si li interessés en major grau el *cacoe* de Fernando Póo, que la sort de Catalunya y la llibertat de pensament. ¿Qui es capás d' explicar aqueixas contradiccions?

Sempre ab 'l idea fixa de que *Solidaritat catalana* 'l perjudicava soberanament, porque ab las novyas y poderosas forsas allegadas a la causa enemiga del régimen, ell ja no podría ser amo de Barcelona y per consegüent d' Espanya, s' entregá a una burda política de duplicitat. Tal com a n' en Salmerón li havia assegurat qu' ell seria un sotmés, pero no un convenent, al representant de la Unió en la Comissió executiva de *Solidaritat catalana*, li oferia no contribuir al moviment; pero no destorbarlo. Y aixó no impedia que la nit del mateix día en que tal promesa feya, parlés mal de la *Solidaritat* en unas declaraciones publicadas en el *Noticiero Universal*, encare que pocs dias després s' adhería a la festa del homenatge, contribuint a la suscripció pública obrta al efecte ab 25 pessetas... y treballant sempre per que la festa fracassés ó resultés migrada, infuía en els Centres republicans de Barcelona pera que no s' hi adherís y posava 'l seu veto a que 'l Ajuntament votés una miserabl consignació de 3,000 pessetas per obsequiar a n' en Salmerón y demés diputats de la minoria republicana... y ja cap al final feya votar 'l adhesió de la Junta municipal a la festa solidaria, aixó sí, taltant de immoral a la *Solidaritat*... Y quan arribá 'l hora de fer efectiva aqueixa adhesió, ell que sisquera per cortesia, devia assistir posantse al davant del partit, *desdenyá la invitació que havia rebut de la Comissió executiva de Solidaritat* (1) y apelá a la estratagema de la fuga, deixant en el major desconcert als correligionaris.

¿Són aquests els bons serveys que s' han de prestar a un partit? ¿Es aquesta la manera de sostenir la seva cohesió, la seva integritat, la forsa de la seva disciplina?

No trobará, per anys que visqui, una situació més propicia que la del 20 de Maig pera aumentar la preponderancia de la nostra agrupació. Un gran poble en massa aclamava a n' en Salmerón y als nostres diputats. Ells eran els héroes de la festa. Y ells eran la Unió republicana que aixamplant el seu camp, s' incorporava a Catalunya entera. El President de Junta municipal podía y devia rectificar de una bona vegada els seus errors: podía y devia tornarse a encarrillar. La pressumpció fatua de que tot alló tan grandió que eixía del cor de un poble no era més que un complot tramet en contra seva, 'l mogué a allunyar-se, a fugir, a abandonar el seu lloch ab tot y tenir la seguretat de que, de cumplir ell ab el seu deber, hi havia qui hauria cydat de que ningú s' hagués atrevit a faltar, ni política, ni particularment al home que tenia dintre de Barcelona la representació del gran partit de Unió republicana, convertit per obra lógica de las circunstancias en el factor més important de *Solidaritat* y en 'l intérprete més potent de las aspiracions autonómicas de Catalunya y de la regeneració d' Espanya conseguida per la destrucció del régimen.

Vegin quant fácil li hauria sigut trobar la situació ferma y ayrosa que avuy busca vanament, y que no ha de trobar ja, ni combatent a la *Solidaritat*, ni posantse a Barnum de festas aparatosas, ni abusant de la verborrea revolucionaria, ni fent un día 'l apologia de la estaca, pera proclamar al día següent la necessitat de la tolerancia; ni desconsiderant avuy a n' en Salmerón pera demá cantarli alabansas, ni molt menos treballant desafortadament com treballa pera crear un núcleo *pseudo-radical* ab carácter exclusivista, que fora 'l anticipo de la disolució de la Unió republicana si arribava a sortir ayros en el seu migrat propósit. Tal van las cosas y tant lluny d' oscar está, que ja no es possible que pugui ser ni cap de llus, ni qua de avestrás.

L' amich Junoy va ser molt considerat al fer recentment la declaració de que era Catalunya lo que d' ell el separava, la qual tant el va molestar.

No es Catalunya, tan sols, amich Junoy, lo que d' ell ens té divorciats. Hi ha molta cosa més. Hi ha una gran montanya d' errors y etzegalladas que revelan la més cresea incapacitat pera exercir la direcció de un partit polítich: hi ha ademés un abisme infranquejable, al fons del qual s' hi revolcan els monstres de 'l ambició mesquina, de la concupiscencia desafortada, de la fatuitat ofensiva, de la insinceritat y de la farsa.

No hi caben ja solucions acomodeticas. Ben clar ho digueren senmanas enrera: ó asimilarse ó eliminarse. A temps no s' assimilá y s' haurá d' eliminar sense remey. Podrá blasonar de possehir el concurs dels obcecats y dels inconscients; podrá galejar de tenir a la seva disposició 'l armatosta del partit, pero ben segur que ja ell mateix compren que no 'n té 'l ánima.

El partit de Unió republicana descansa sobre dos bases incommovibles: el sentiment del poble catalá y la prestigiosa personalitat del gran Salmerón. En front de aqueixas dos bases robustas tot lo demés es impotencia tan sorollosa com se vulgui, pero tant com més sorollosa més buida de dintre.

P. K.

(1) Es precs que se sapiga aquest detall important. Entre las firmas que suscriben la invitació aludida hi figurava la del seu odiat enemich Sr. Cambó.

BATALLADAS

NOTABLE en tots conceptes resultá 'l *meeting* de *Solidaritat catalana* que s' doná diumenje en la pintoresca vila de Lloret de Mar. Un públich numerós y entusiasta escoltá y aplaudí 'ls magnífichs discursos pronunciatos pels oradors de tots els elements que integran el gran moviment solidari, en el qual fia Catalunya la seva autonomia y Espanya la seva redenció.

L' espay ens falta fins pera donar una petita descripció de un aconteixement, que de una manera tan decisiva ha de contribuir a arrancar el districte de Santa Coloma de las grapas del caciquisme rouista.

No menos important sigué 'l que s' doná també en sentit solidari a Premiá. Tots els oradors que hi prengueren part eran joves, y tots ells, a competencia, donaren probas de las condicions brillants de la seva eloqüencia y del seu amor a una causa que ha lograt anuar 'l esforç de tots els catalans de bona voluntat, enfront dels abusos del centralisme.

El Sr. Companys, que parlá en nom de la Unió republicana, pronunció un notable discurs, refermant las sevas conviccions revolucionarias, y sigué aplaudit y felicitat pels representants de todas las opiniones. Y es que dintre de *Solidaritat* no s' exigeix de ningú 'l abdicació més mínima dels seus ideals. Pera realisar 'l obra santa de substituir un régimen de opressió y de abusos intolerables per un nou estat de cosas que tinga per base la llibertat y 'l respecte a la voluntat del país, serveixen els homes de tots els partits.

Dintre de *Solidaritat* ningú enganya a ningú. Els únichs enganys son els qu' encare no acertan a compendre la gran importancia reformadora y revolucionaria de un moviment que ha posat en roda a las amenassadas oligarquias. Y lo més trist per aquests obcecats es que s' enganyan a sí mateixos, donchs fan, potser sense volguerho, la causa del centralisme y de las oligarquias monárquicas.

Al *Condal* diumenje va celebrarse un *meeting* protestant del régimen celular establert a Barcelona. La presó nova es una mansió de dolor y un verdader atach contra naturalesa. L' home no ha nascut pera consumir-se en un implacable aislamiento. La vida de relació li es tan necessaria com el mateix aliment. Per aixó s' donan allí cassos de locura y de suicidi. ¡Y 'n diuhen Presó Modelol... Sí, es cert, *modelo* de crueltat y de injusticia!

La campanya que han emprés alguns cors humanitaris mereix ésser eficazment secundada per tothom que tingui entranyas. Y fins per egoisme es necessari adherir's hi, per quant subjectantse al mateix régimen als presos preventius que 'ls condemnans a pena, ningú está lliure de tenir que devorar las amarguras de una irritant y penosa reclusió.

Un lector ens ha cridat 'l atenció sobre 'ls següents conceptes del discurs que Mr. Violette va pronunciar en la *Casa del Pueblo*. (Versió de *El Progreso*.)

«Sigue diciendo que ha aplaudido las enérgicas palabras del Sr. Fuente, porque, en efecto, él cree que en política no hay derecho a dejarse engañar ciegamente. *Conviene sin embargo en la necesidad de hacer sacrificios por la Unión. Waldeck Rousseau, poco después de pronunciar en Roubaix una violenta acusación contra los socialistas hizo entrar a Millebrand en su ministerio. Los socialistas más intrasigentes no regatearon su sacrificio al interés supremo de la República aceptando a Gallifet.*» (Grandes aplausos.)

Es de celebrar que s' aplaudissin aquests conceptes. Ab aquests aplausos se reconeix que no entra en cap immoralitat que 'ls socialistas francesos prestessin el seu concurs a un home de la dreta com en Waldeck Rousseau, que pocs dias avants els acusava violentament, y s' avingueressin a formar govern ab ell y ab el general Gallifet, que tan trista fama s' conquistá reprimint a foch y a sanch el moviment comunista de París.

Quánta inconsciencia revelan els que aplaudeixen aqueixas conjuncions y tatan de immoral la *Solidaritat catalana*!

Ha bastat que 'l de Tuy suscribís una carta donant satisfaccions més ó menos completas a n' en Romanones, porque 'l govern retirés la denuncia que tenia presentada al Tribunal Suprém.

Aném a veure. ¿En las pastorals dels de Tuy hi havia ó no conceptes delictuosos? Es de creure que n' hi havia, desde 'l moment que 'l ministeri acordá perseguirho.

Ara bé ¿basta una explicació pera quedar en aquests cassos completament indemne?

Donchs si tal se reconeix, no hi ha cap dret a perseguir a la premsa, sempre que 'ls periodistas al veures enredats en un procés donguin explicacions confessant que no han tingut intenció de delinquir.

Davant de la ley de procediments lo mateix ha de ser un periodista que un bisbe.

O bé haurém de confessar que no es Justicia la qu' en las sevas funcions emplea dos pesos y dos mesuras.

Ara ho troban els productors que deyan que per assegurar la protecció a la industria era precís pendre posicions dintre dels partits caciquistas. Ara venhen la manera desconsiderada com els tractan. Si no més n' haguessin de patir ells, casi diriam que n' estém contents y que 'ls está molt ben empleat.

Qui va a desar traseros de polítichs farts es just que de tant en tant rebí una ventositat per tot obsequi.

Menos mal si aprenguessin de una vegada que a ciertas regions de determinats personatjes no s' hi

ha de aplicar may la llengua, per quant resulta molt indecorós, sino la punta de la bota y sempre ab plena convicció y gran energia.

Está per veure's en 'l Audiencia una causa instruhida en el jutjat de Igualada sobre malversació de fondos y falsificació de documents en la que hi apareixen complicats 'l ex-rector, 'l ex-arcalde, el secretario y alguns ex-regidors del poble de Hostalets de Pierola.

Al donar la noticia ho fem pera expressar la seguretat que tenim de que tots els maneigs que pugni posar en joch el caciquisme s' estrellarán en la reconeguda imparcialitat dels senyors magistrats, tant més quan aquell districte de Igualada, que tantas vexacions veu sufrint, necessita freqüents y severos exemples de sana justicia.

A Tarrassa menudejan els robos qu' es un primor. A Tarrassa dias enrera s' va cometre un terrible homicidi. Donchs bé, ni als lladres se 'ls deté, ni al homicida ningú va agafarlo, y si es avuy a la presó, a deu a que ell mateix se va presentar, arrastrat pels remordiments.

Y ara assòmbriense: el somatén de Tarrassa es compón de 700 individuos admirablement armats. Bé es veritat que més que pera perseguir a la gent de mal viure, el somatén de Tarrassa sigué organusat pera fer la por als treballadors.

Lo qual no respon al lema de «Pau, pau y sempre pau», sino al de «Coacció, cangulo y sempre rancia.»

Hoste ilustre

MIQUEL DE UNAMUNO

rector de la *Universitat de Salamanca*, que demá diumenje a las 10 y mitja del mati donará una conferencia al teatro de Novedats.

HOSTALETS DE PIEROLA, 3 de octubre

Una vegada més ha quedat demostrat que aquest poble es lleu de bons marits, y res ho proba tant com que ahir varem tornar a veure per aquí al *Negre de Pallejá*, que per pena de la gent sensata, va regir per espay de uns quants anys nostra *pastoria*. Creyem que la seva vinguda té per objecte predicar a n' aquestas desbordadas masses y també dirigirlas a fi de que entonin bé ciertas cansons asquerosas de las que s' diu ell es autor.

En aquesta tasca el varem veure ocupat un parell de setmanas del mes passat, fent ostentació del seu poch criteri, per aquests carrers y en el café públich, arremangadas las *faldillas*, la teula al clatell y batuta en mà, dirigint el cor fundat per ell y ab el qual recrea las orellas dels llanuts, (puig la gent sensata tancan las portas, mirant ab asco 'l procedir de aquest desventurat). Se diu, també, que vol organisar un *meeting* y gran festival pera 'l dia que s' obrin las portas de la presó a tres setuaces d' ell, que allá covan fa alguns mesos pel delictes que consumaren; y ja valdría la pena que 'l *Negre de Pallejá* reflexionés y s' posés la mà al pit per endavinar quí es el causant y 'l autor d' aquesta filoxera social y demés mals que afligixen a n' aquest poble.

Creyem que 'l tindrem aquí alguns dias, porque 'ls galliners de certas mestresses están replens de bons pollastres, la botets rancia del recó encare raja, ell ja s' porta 'ls habanos y el rom, de que n' es bon consumidor.

Procurarem tenir a vostés ben al corrent de las sevas hassanyas y també de las dels seus prosséllits, que tenen molta barra, casi tanta com ell, y bé es possible que degut a la barra y poch criteri de aquest ensoñtant, resulti algún día que una colecció vajin a descansar a 'l ombra per algún temps.

CAPELLADES, 8 de octubre

Corren rumors que 'l més entrant sortirà en aquesta vila un nou periódich dirigit per un jove escriptor que fins ara ha tingut molt bones amistats en el camp solidari.

S' assegura, ademés, que defensará ab entusiasme (?) la política del Sr. Lerroux, combatent de ferm 'l ideal de tot Catalunya, que sustenta també *La Feu de Capellades*, periódich que vé surtint per espay d' un any en aquesta vila.

«Lo que fuere sonará.»

SANTA PERPÉTUA DE LA MOGUDA, 9 de octubre

El cacich Sarret, concejal avuy, vol tornar a ser secretari, de modo, que 'l senyor arcalde junt ab els concejals de la seva crosta 'l nombrarán. Pero 'l Sr. Gobernador veient que dit nombrament no es de ley 'l ha anulat, de modo que uns y altres están trayent foch pels queixals.

Massa poch. Que rabihin els culpables d' haver dividit als veuhins d' aquest poble.

LLEYDA 8 de octubre

L' endemá de 'l obertura de curs varem anar a la clas-

se d' Etics els qu' estudiem el sext any, que per cert hi tenim un catèdric que sembla una criatura, no sols per l' estatura sino també per lo que diu.

La primera lliçó tractant de la demostració de la existència de Deu, no 'n va tenir prou ab defensar las sevas ideas sino que allò semblava un cubell místich, arremtent contra 'ls que no creuen en Deu perque diu que son uns ruchs, uns ignorants, etc., etc.

La majoria dels estudiants varem quedar encantats de la valentia d' aquell *litiputiense*, á quinas intemperancias ja sabia ell que ningú li podia contestar.

¿Aqueixos son els que 'ns portan el porvenir?

PERAMOLA, 2 de octubre

Tots els de la crosta están que bufan ab motiu de que els músichs llogats pera la festa no varen anar á sonar al magatzém de la fosca, ab tot y ser molt pregats pels reacionaris.

Aixó va succehir el día 29 del mes passat, y avuy encare fan el bot. Naturalment, com qu' ells fan guerra despiadada al jovent liberal, el día que aquest pot remenjar-se els ensenya las dents...

Un altre any, si volen música, que la paguin per endavant, y no tindrán motius de queixarse.

Ardues del juego son...

LO QUE CAL FER

Ja ho hauria volgut el ministre de las sis erres que 'ls industrials de Catalunya s' haguessin declarat enemichs del tractat de Comers ab Fransa. Llavoras res més fácil per ell que tirarnos al damunt la odiositat de tal procedir, encenent la guerra entre l' Agricultura y la Industria, entre Catalunya y las demás regions d' Espanya. Perque aquests governs del torn pacífich de las oligarquias no 's creuen segurs en el seu lloch, sino quan logran que tothom se baralli.

Y no 's creuin: el ministre de las sis erres ja casi havia conseguit que comensés la baralla de las preocupacions y els egoismes. Y ja 's figurava tenir á Catalunya atuhida pel sol delict de ser tan activa y treballadora y de basar en aqueixas condicions precisament las sevas pretensions á europeisar á la nació, cambiant radicalment el régimen del Estat. Ja no faltava quí, creyent que'l tractat ab Fransa havia d' afavorir la exportació dels productes agricolas y principalment dels vins, clamava contra l' egoisme dels industrials catalans que no 's prestavan bonament al sacrifici.

Pero després s' ha vist clar que Catalunya, lluny de oposarse al tractat de Comers ab Fransa, el vol y proclama la seva necessitat. Pero aboga per un concert armónich en lo possible de tots els interessos, degudament estudiat, tal com s' estudian aquestas cosas en todas las nacions previsoras y ben gobernadas. Lo que no consentirá may Catalunya, ni pot consentir cap regió d' Espanya, es que l' acció oficial del poder executiu suplanti els drets del Parlament á intervenir ab tota amplitud en una qüestió de la qual depén la vida ó la mort de un gran número de rams de producció. Aqueixa especie de tiranía económica no deu tolerarse baix cap concepte, perque ab la mateixa rahó que un ministre sacrificqués á vuy á la industria, un altre ministre podria sacrificar demà á l' agricultura. El treball, que implica la vida del país y el pá del obrer, no pot estar á mercé de governants ineptes y preocupats, quan no mal intencionats.

Catalunya, en aquest punt, defensa la bona causa, al reclamar el cumpliment dels compromisos contractats pels representants de tots els partits al ser aprobada la última revisió aranzelaria. Tots ells s' obligaren á no rebassar en las negociacions internacionals els límits de la segona columna del aranzel. Si ab aquestes límits se fes impossible tot tracte, llavoras incumbeix al Parlament, y may al poder executiu, ampliarlos, per esser necessari un detingut estudi de las necessitats del país, que no poden ferlo els ministres y sí sols els representants de la nació degudament assessorats pels seus representants. Fer el disbarat sense escoltar á ningú—com pretén el ministre de las sis erres—y limitarse á obtenir, per tot barnís legal, l' aprobació ó la desaprobació en bloc de la seva obra, empleant á major abundament, per obtenir que s' aprobi, el recurs de ferne *question de gabinete*, es una verdadera usurpació de las atribucions que competeixen al Parlament.

Ningú qu' estimi la regularitat constitucional pot tolerar aquest abus. Els mateixos que passen bonament per certas extralimitacions de carácter polítich, se revoltarán á l' idea de que pugni prosperar aqueixa dictadura, aqueixa tiranía económica amensadora del treball honrat y de la sort dels que en ell fian la seva subsistencia.

Precisa posar en clar qu' es lo que se li dona no ja sols á Fransa, sino á qualsevol altra nació disposta á tractar ab Espanya, y lo que ellas ens concedeixen en compensació. Perque podria donarse'l cas de que 'ls sacrificis que 'ns imposessin resultessin completament infructuosos. De moment, tothom sab que la ruptura momentánea de las negociacions irregularment entauladas ab la vehina República ha sigut deguda, no á falta de generositat dels representants nomenats pel ministre de las sis erres que tot ho donavan á mans plenas, sino á la oposició dels francesos á rebaxar la seva tarifa dels vins. Ells, en cumpliment del seu deber, han defensat de una manera irreductible la producció vinícola francesa, privant el fácil accés al seu mercat dels nostres vins, que son els que constituheixen la principal riquesa agrícola d' Espanya.

Tot aixó s' ha de aclarir. Será precis que'l ministre de las sis erres se justifique. Els productors, en tota la seva extensió, desde 'ls patrons als obrers, están en el cas de residenciarlo. A tots els hi va la vida.

**

Acabar ab els mals de avuy y prevenir els de demà, tal es la missió que han de imposarse 'ls productors. Y aquestes mals sols poden acabarse fent impossible la subsistencia de un régimen que encarna tan grans abusos y tan odiosas tiranias. La solli daritat dels que treballan, contra la conxorxa dels

que explotan el país: la vigorisació de la voluntat nacional exercida en els comicis: el jurament solemne de treballar pera que tots els representants del poble en el Parlament siguin fills del sufragi popular, á fi de que la nació tingui un element de govern lligitim y respectat: aixó es lo que 's necessita.

No demanin res els productors al favor ni al privilegi; no truquin jamay á las portas de cap oligarca ni de cap cacich, en demanda de concessions: esperin'ho tot del seu propi esforç enrobustit per un alt esperit de dignitat y de justícia.

Y associhinse confiadament á l' acció del poble. El poble treballador es sá de cor, té lligitimas aspiracions de millora, fácilmente realisables si 's cambian las condiciones políticas y económicas del país, ab un cambi radical de régimen y pera dur á bon terme la empresa no es possible desdenyar el concurs popular.

De aquesta compenetració en la lluyta contra l' enemich comú que amensassa acabar ab la riquesa dels patrons y ab el pá dels treballadors, fácilment ne podria surgir una nova era de concordia social y de progrés.

Treguis d' en mitj el destorb; acabis ab els que extenuan á la vaca tísica y que, sense donarli aliment, la munyexen ab má despiadada, y la vaca recobrará la salut y la robustés y tindrà llet per tots. Llavoras els que demanan protecció pera las sevas produccions, veuran que queda marge suficient pera erigir en la major satisfacció de la seva existencia el fer justícia á las honradas aspiracions dels seus co-operadors obrers fins á convertir el treball en font de alegría.

DEMOS

jectat-obsequi del bácul, se 'n elimini la primera y no 'n resti més que l' última: *cul*.

Sílaba per sílaba. Aixís ho han volgut els fats, que ja fa molt temps que 's dedican á precipitar la degeneració d' Espanya.

P. DEL O.

LO QUE VÉ

Bueno. Dintre de pochos días s' obriran las Cortes. El sach de convencional retórica que mesos há 's va omplenant, se buydará al mitj del circo y allí, allí, estimats germans, veureu lo qu' es moure escándol y posart vert el banch blau.

El diputat A., molt serio, armará un sacramental, preguntant per quina causa l' arrós, y els ordís y els blats no han de pagar la tarifa que'l Congrés va senyalar.

S' alsarà fet una fiera el diputat B. y, donant un cop de puny al pupitre, farà un discurs de cinch quarts, total per dir que á Zamora hi ha un pont que s' ha d' arreglar y tres iglesias que tenen el campaná en mal estat.

Demanará la paraula el senyor C., que 'ns dirá

Entre bastidors

Cantada la palinodia, y aquí da fin el sainete: deixan els trastos de banda, i perdonad sus muchas faltas!

Sílaba per sílaba

EN un retrato que feya *El Universo* de Madrid del famós bisbe de Tuy hi ressaltavan aquestas pinzelladas:

«La rudeza de su aspecto, dá una idea de la inflexible rigidez de su carácter.»

«En Tuy se le tiene por hombre muy justiciero, y enemigo de componendas.»

Es á dir: El bisbe de Tuy era una fiera ab mitra. Ab una mitra acerada com dos puntas de ganivet y ab el cap cot y á punt d' embestir, á tall de toro.

Per aixó la clergialla l' aclamava, l' aplaudia y feya caure damunt d' ell una pluja de felicitacions. Aquí á Barcelona mateix s' havia obert una subscripció pera regalarli un bácul artístich. Hi havia qui proposava formalment que'l bácul artístich no tingués de tal sino la forma, y qu' estigués confeccionat de manera qu' en cas necessari pogués funcionar á estil de rifle.

El bisbe estava orgullós de ser objecte de unas demostracions tan alentadoras.

Ja 's veyá convertit en un nou D. Pelayo de la catòlica reconquesta. Ja somiava que la ciutat de Tuy sigués proclamada una moderna Covadonga.

**

Y no obstant... de todo lo dicho no ha habido nada. Aquell héroe de nou encuny que ab la rudeza del seu aspecte donava una idea de la inflexible rigidez del seu carácter; qu' era tingut per home molt justicier y enemich de componendas; aquell valent á qui ni el Papa li era bon mossó quan li ordenava que retirés las paraulas ofensivas de las sevas pastorals; aquell bisbe dur y aixut, que havia de fer caure las dents del que s' atrevís á posarse'l á la boca, mal fos un ministre de la corona, tot d' una 's va entendre y va comensar á traspuar com bisbe de rebost, á la sola idea de que dintre de un rebost á la curta ó á la llarga podían tancar-lo.

No ho haurien fet may, está clar... pero ¿y si ho haguessin fet?

Per aixó, va creure convenient rendirse, ajupirse y donar las explicacions que se li exigian.

Sens dupte l' de Romanones exclamaría ab intenció volteriana:—Ja sabia jo que 's conduhiria com una damisela. No en vá porta faldillas.

**

De manera que no haventhi res de Covadonga, tampoch hi pot haver ja res de bácul.

La Covadonga en projecte ha quedat partida per la meytat. Las dos últimas sílabas n' han sigut eliminadas, no restantne sino las dos primeras: *ova*. Just es que, seguintse igual procediment, del pro-

que al Ferrol y á Cartagena s' han encallat els treballs, y qu' es precís posar quillas y consignar cantitats per acorassats y gussis, y carbó, y oli, y quitrá y tot lo que 'ls barcos gastan quan tenen d' anar per mar.

Detrás d' ell, com una tromba, el senyor D. s' alsarà y rebregará als ministres, preguntantlos com están els projectes de pantanos y l' estudi dels ports franches que ja fa tres anys ó quatre que no paran de rodar, de las oficinas técnicas al departament central.

Tocadas las cosas xicas, vindrán els assumptos grans, y tindrán sessions solemnes, y sombreros aixafats, y campanetas trencadas y escándols piramidals.

L' un las empenará ab els bisbes, y fet un toro dirá

que á Roma ens prenen per primos, (lo qual ja tothom ho sab), que la Iglesia es una rémora, que 'ls convents ens son fatals y que l' insigne Gambaetta tingué rahó al afirmar alló del *clericalisme* y qu' es prefés barrá el pas á la onada teocrática que incessament va avansant.

L' altre ens parlará dels moros, y pretindrà averiguar com marxa lo d' Algeciras y si ja estém comensant la penetració pacífica del continent africá.

Aquest jurar que'l poble reclama mes llibertats, y que si l'ás hi baixan ell las pujará á buscar. Aquell sortirà ab els mestres, y com si hagués inventat una cosa extraordinaria, dirá que per 'n endevant cal construir més escolas, y formar bons ciutadans, y propagar la cultura, y entendre'l gust per las arts y importar *ayres de fora*, y més purs que 'ls d' aquí y més sans.

Y vingan sessions mogudas, y vingan discursos llarcos, y vingan incidents serios, y vingan xiulets y brams; passarán volant els días, els triestres vencerán, y propaga la cultura, y entendre'l gust per las arts y importar *ayres de fora*, y més purs que 'ls d' aquí y més sans.

y veurém per fi de festa que no hem avansat un pas y que aquí tot continúa del mateix modo que anys há, la desfetrats en ells, la honradas baixant el cap, els rals com més va més fondos, y el pa cada jorn més car.

C. GUMÁ

Amenitats religiosas

o varen llegirho aquest día en els papers públichs?

—A Santa María del Mar fon detingut un lladre. A la qüenta el minyo havia passat tota la nit á l' iglesia fent de las sevas, y quan, ja avensat el mati, tractava de sortir barrejat ab els feligresos auténtichs, els agents de l' autoritat que estavan al agnuyt, varen tenir la felís idea de agafarlo.

Com ja pot suposarse, una volta detingut, m' el registran y se li troban al damunt algunas joyas y un grapat de pessetas.

Interrogatori al canto.
—¿D' ahont ho has tret aixó?
—Ho he fet aquí á l' iglesia mateix.
—Las joyas, ¿de qui són?
—De varis sants y santas.
—¿Y 'ls diners?
—Els he atanat de las caixetas de las ánimas.

Conta l' autoritat els quartos pera aixecar el degut inventari, y apart d' una petita cantitat en calderilla, troba que hi ha vintidugas pessetas en plata.

Vintidugas pessetas, sí. Pero, mirantlas y remirantlas bé, observa... ¿saben qué observa? Que d' aquellas vintidugas pessetas n' hi ha nada menos que *disset de falsas*.

**

El fet es altament curiós y 's presta á moltas y serias reflexions.

Si'l lladregot va treure de las caixas de las ánimas las disset pessetas falsas, senyal que hi eran. Si hi eran, proba que las hi havian tirat. Si las hi havian tirat, ¿qui degué ser el que va tirarlashi?

¡Ecco il problema!

Que fos un moneder fals, no hi ha que pensarho. Els que á n' aquesta perillosa industria 's dedican, no fabrican las monedas pera anar després á depositarlas devotament á la caixa de las ánimas. Las fan pera ferlas corre y nó pera regalarlas á la gent del purgatori.

¿Sigüé, donchs, l' autor de la fetxoria una persona honrada?

Sens dupte; pero nó una sola, sino varias. Costa molt de creure que un sol individu tingui en son poder una cantitat tan grossa de pessetas falsas. Podrá un arreplegarne, á copia de badar, dugas, tres, quatre... pero ¿disset?

Ara bé, si las personas que depositaren aquestas disset pessetas falsas en las caixas de las ánimas de Santa María eran varias, ¿s' ha de suposar que van tirarlashi de bona fé, ignorant que no fossin bonas?

Impossible. La coincidencia de disset personas que en un moment dat endossan cada una una pesseta falsa, sense pensarse que ho sigui, á las ánimas del purgatori, es massa coincidencia.

Arribém, donchs, á la conclusió lógica y natural de todas aquestas filosofias:

Las disset pessetas falsas foren depositadas á la caixa de las ánimas per disset distintas personas á las quals els constava perfectament la seva falsetat.

¿Fou aixó burlarse de las ánimas? ¿Sigüé un acte de reprochable mala fe?

No, senyors: els donadors de las disset pessetas falsas procediren, al meu entendre, ab tot el fervor propi d' un verdader creyent.

**

Hi ha que imaginarse els antecedents del acte pera jutjarlo ab serena imparcialitat.

El bon catòlich—fixémnos en qualsevol dels disset—el bon catòlich va trobarse, sense saber cóm, ab una pesseta falsa.

—¿Qué 'n faig ara d' aixó? va dirse el pobre y honrat devot.

Probar de ferla passar, era exposarse á un xasco, y ademés, entregaria á *sabienas*... ¿qui es que té barra pera atrevirse á tant?

Podia inutilisarla, llenarla, tirarla á la claveguera, es cert; pero, dimontri, no 's tractava de cinch céntims; era una pesseta, quatre rals, y quatre rals avuy día no 's llenan aixis com aixis.

De prompte al senzill creyent va á acudirli una idea. ¡Sí!... La Providencia l' havia iluminat...

Agafaria la pesseta falsa, aniria á la iglesia, y á la caixa de las ánimas s' ha dit.

—Es la millor solució—va pensar el digne catòlich:—D' aquesta manera 'm trech la pesseta falsa de sobre y faig una caritat de tanta importancia. Dirán que la moneda no es bona... ¡Y qué! ¿Per ventura me l' he feta jo? Bona ó no bona, á mí 'm representa quatre rals y per quatre rals la vaig pendre.

Per altra part—va seguir dihentse el devot—á Deu res li es impossible. Jo no puch ferne de miracles; ell sí. ¿Qué li costa ordenar que aquesta pesseta que entra falsa á la caixa de las ánimas surti bona y de plata de lley? Si no ho fa, será perque ell no voldrá: no perque li dongui cap feyna el realisar aquesta petita metamorfosis.

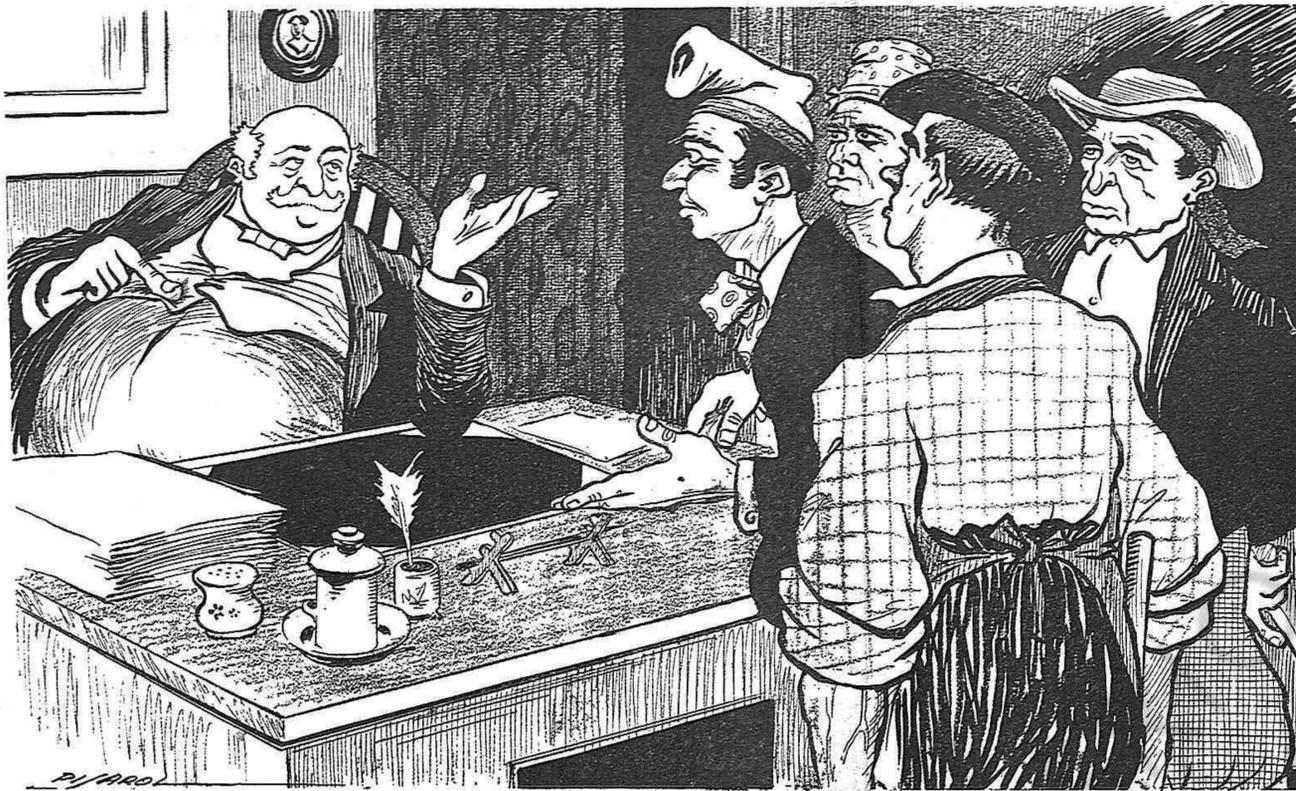
Y atrinxerat en aquestas reflexions, el simpátich devot va anar á Santa María y ¡zas!... regalá á las animetas la seva pesseta falsa.

Y com ell, setze devots més.

FANTÁSTICH

En temps de corrupció es quan més lleys se dictan.—Condillac.

Las regions, davant de 'n Navarrorreverter

—¿No eras proteccionista avans?
 —Y encare 'n soch: proteccionista... del extranger.
 —Pero ¿y la patria?
 —La patria... ¡rica y plena!

MUSICA PROHIBIDA

Si vols dir mal de tothom
 sens que 't molesti ningú,
 deixa la guitarra, cego,
 y feste amich d'en Lerrú.

Aquest any, tots els que vulguin
 fer cullida de bolets,
 no més tindran d'arribarse
 cantant, fins als Josepets.

Aquell conegut refrán,
 l'haurém de canviar de forma
 y dir d'avuy endavant:
 «Qui no vol caldo, tres coplas!»

Per privarnos els mosquits
 hi han polvos insecticidas;
 pro privarnos de cantar...
 ni Deu ni en Lerrú 'ns ho priva!

«Vosotros seréis mañana
 la España del porvenir...»
 Y en efecte, al mateix vespre
 alló ja semblava 'l Riff.

Per obsequi als radicals
 de Rússia y d'altres països,
 ja tenim un nou sport:
 Cassar Clevelanda a tiros.

Canta l'aucell en la gabiá,
 canta 'l capellá en el cor,
 y el qui vulgui cantar coplas
 haurá d'aná a la presó.

Si tens bona barra y vols
 ferte rich y criar panxa,
 predica revolució
 y para torra a Vallcarca.

PEP LLAUNÉ

n Maura se'n ha anat a passar una
 temporada als bany de Fortuna.
 Ja presumo per qué ho ha fet: per
 no ser menos que Mahoma, que se'n
 anava a la montanya, quan la mon-
 tanya no anava a n'ell. Aixís l'Amo
 Toni, veient que Fortuna no anava
 a n'ell, se'n ha anat a Fortuna.

Y allí passa 'l temps, eludint tota conversa políti-
 ca. Sobre 'l particular ha dit que per ara vol ser sortí
 y mut y cego.

Molt hi guanyaria Espanya si aquests mals de per-
 riure se li tornessin de veras, adquirint el caràcter
 de incurables.

De moment ocupa 'l temps pintant.

Lo que no se sab prou bé es si lo que pinta es la
 cigonya.

De totes maneres, si 'l poble espanyol se decidís
 de una vegada a cumplir ab el seu deber, en Maura
 no tornaria a presidir cap més govern. Sempre que
 ho intentés, hauria de pintársela.

Els valencians volgueren donar una doble lliçó al
 arquebisbe de aquella ciutat y a n' en Romanones.

Al primer per haver publicat una pastoral ofensi-
 va als sentiments liberals de la ciutat, y al últim,
 pera demostrarli que la millor manera de resoldre
 certes cosas no consisteix en vacilar sino en anar-
 se'n de dret al bulto.

Cert es que va haverhi a Valencia gran trenca-
 dissa de vidres... pero un ó altre 'ls pagará.
 El substitut d'en Nozaleda de segur que a horas
 d' ara deu exclamar:—¡Verge Santíssima, y qué son
 de mal pahir las xufas que 's donan en aquesta terra!

L' altre día deya un telégrama:

«Navarrorreverter continúa en su finca de Úbeda.»
 Trobo molt apropiat que precisament allí s'anés a
 fincar el ministre de las sis erres. Perque lo mateix

quan funciona que quan descansa: de fer disbarats,
 pugui dir tothom que s'está passejant por los cerros
 de Úbeda.

Un xiste de un periódich anti-clerical italiá:

Un ensotanat pregunta a una senyora:

—¿Ahont pensa passar el próxim hivern, senyora
 marquesa?

—No ho sé; pero probablement tindré un peu a
 Roma y un altre a Milán.

El reverendo, fent l'ullet:—Ah, y lo que m'agra-
 daria trobar-me a Florencia!

Ja sabrán que Florencia está situada a mitj camí,
 entre Milán y Roma.

Per rey divertit el de Annam.

L' altre día 's va llevar malhumorat y a fi de pro-
 porcionarse una mica d'esplay, maná escabotar a
 algunas de las sevas donas y ordená assessorinar des-
 prés al President del seu Concell imperial.

A un rey aixís de tanta agalla
 ¡veyám qui 'l falla!

Un eco de Roma:

«El món aristocrátich comenta el gran escándol
 que s' acaba de promoure. Un capellá de molt par-
 tit, confessor de senyoras de l' alta societat, s' ha
 escapat ab una novicia filla de una rica familia ro-
 mana.»

Ja 'm figuro lo que dirán las damas que sovint
 s' ajonollavan als seus peus:—Traidor, més que traí-
 dor ¿per qué no t'havías d' escapar ab mi?

L' algarada episcopal, de moment, sembla que
 s' ha acabat.

S' ha reduhit a un sol acte, com el dels bisbes de
 L' Africana.

Després de cantar a coro, cau el teló... y als,

noys, a cambiarse de roba y a cobrar.
 Poch s' ho podían imaginar Scribe y Meyerbeer
 que arribaria a feresse una parodia de una de las
 cenas més pintorescas de la seva ópera.

Pobre zar. Las últimas noticias de Rússia diuhen
 que no viu, que no menja, que no dorm, que está
 sobrescitat, y que 'ls metjes han d' emplear remeys

heróichs pera enfrenar aquell desbordament de nir-
 vis.

Ben bé pot dirse, donchs, que la Revolució a Rus-
 sia es tan general que fins al mateix zar se li ha re-
 volucionat el temperament.

¡Y tan fácil que li sería curarse! Ab restituir al
 poble sa natural soberanía, tothom quedaria tran-
 quil com per art de miracle: el poble rus y l' ex-zar.

El diari autonomista y de unió republicana diu
 que encare reb adhesions contra LA CAMPANA DE
 GRACIA; pero que no las publica per ser (paraulas
 textuales) «enemigos del escándalo canalleco y más
 enemigos aún de luchar con armas prestadas.»

Ab aquestas calificacions ell mateix se califica y
 califica també als que l' afavoriren proporcionantli
 materia per omplir tantas y tantas columnas de in-
 sults y baladronadas. Ara diu que al ferho elabora-
 van escándalos canallecos y li venían a fer de pinxos
 prestantli armas.

Ara sols falta una cosa: que la tarregada li dongui
 las gracias pel favor.

Estaria bé que tots els que s' han casat civilment
 efectuessin lo que 's aconsella una entitat madrile-
 nya. Al dir, com diuhen bisbes y capellans, que 'l
 matrimoni civil es un concubinaje, tractan de concu-
 binas a totes las senyoras que l' han contret. Y aixó
 es una verdadera injuria.

Per lo tant, convindria querellarse, portantlos als
 tribunals.

Y sempre veuriam si a Espanya hi ha justicia.

Llegeixo:

«En el Vaticano se está preparando una reunión
 de cardenales para tratar de prohibir las desnudeces
 en las imágenes de las iglesias, conforme a las dis-
 posiciones del Concilio de Trento.»

Si aixó 's tira endavant, s'imposará un cambi ge-
 neral a tots els santeristos, que per forza haurán de
 vestir túnica com las Majestats que 's veneran en al-
 gunas iglesias de Catalunya.

Y no faltará calderí que, en un esclat d'entusias-
 me local, exclami:

—Vaja, aquí no hi ha més Cristo que la Majestat
 de Caldas!

Aquest día 'm deya un que tira molts cartas al
 correu:

—¿Sab qu' es un fástich lo que succeix ab els
 sellos? Casi no tenen goma, y la poca que hi ha en
 ella no enganxa. De manera que, per conseguirho,
 un ha d' estar molt temps masegant la cara de la
 imatge que hi figura. ¿No creu que totes aqueixas
 irreverencias y fins verdaders delictes de lesa ma-
 jestat son imputables a la direcció del timbre? ¿Per
 qué no se li ha d' exigir la deguda responsabilitat?
 —¿Qué vol que li digni, pobre de mi, si no ho sé!
 Pero en fi, ja ho posaré a LA CAMPANA, a veure si
 la espavilan.

Á LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Gi-ro-ni-na.
- 2.ª ANAGRAMA.—Calais.—Caical.
- 3.ª TARJETA.—El arte de ser bonita.
- 4.ª ROMBO.

B O T
 B O R I A
 B O R E L L
 T I E T A
 A L A
 L

- 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICO.—Europa.

Han endevinat totes 6 part de las solucions correspo-
 nents al número anterior, els caballers: Miquel Ferrer
 Dalmau, Moka, Soka y C.ª, José Montañá, Joseph Bar-
 galló, Juanito Trullas, Tres calendris de Masnou, Peret
 del Cort Net, Enrich Bonagarriga (a) Suat, A. Nadal,
 Un elector del any 70, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas,
 Un anti-maurista y Sisquet del Perche.

Caballers: José Montañá, En K. Malleta, Enrich Bo-
 nagarriga (a) Suat, A. Nadal, Marqués de las Patillas
 Rosita del Carrer Mitjà, N. Mutsu-Hito, Jaume Pó, Sis-
 quet del Perche, y B. Vidal B. de la Pe Me: Cá, barret!

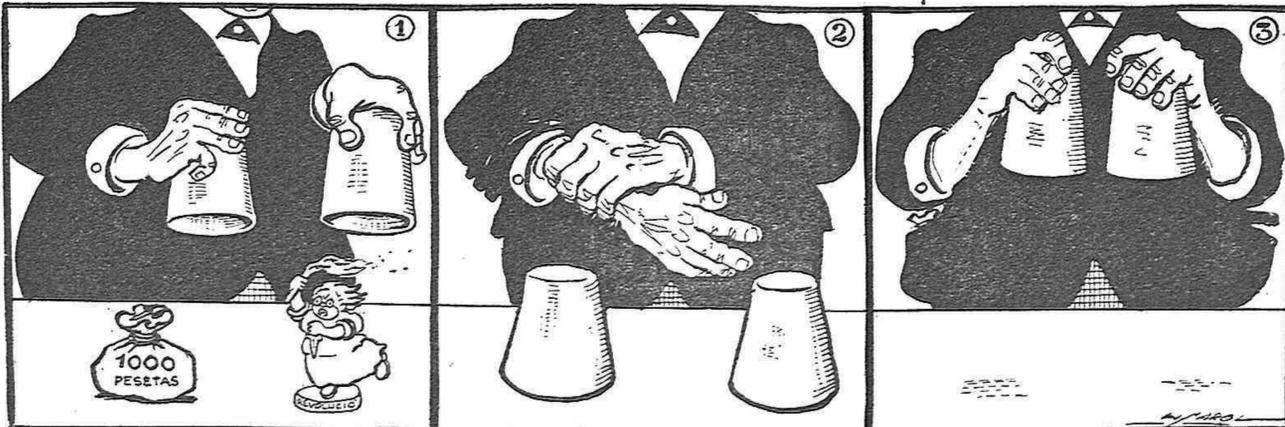
Caballers: Miquel Ferrer Dalmau, Moka Soka y C.ª,
 Un defensor de Port-Arthur, y Ramiro Espinosa: Val
 més aixó que res.

Caballers: Pep Nasplá, J. P., J. B., A. B. C., J. F.
 C., S. G. é I., Ll. R. C., A. P. V., B. B. J., J. Borrell,
 F. M. (Paquito de Reus), M. C. y R., J. P. T., En Lluis-
 set, S. B., F. G. G., E. G. C., y Pere Cavallé: Rebut
 tot lo destinat als Almanachs, y gracias.

Caballer: Francisco Escolá: Vosté envíhi, que si está
 bé se li publicará.—Gil Sol: Gracias per la oferta de l'
 idea. Per ara no serveix.—Feliu Pous Burgués: Qu' es
 trist! sembla el cant de Els Segadors.—Jaume M. Ribas:
 ¿No podría gastar una tinta més negra? Casi no 'ns en
 hem enterat...—Un ganxet: De més dolents se 'n llegei-
 xen en las postals.—Tres calendris de Masnou: Que tor-
 menta nos amaga!... Ja som a n' els epitafis... Veurem.—
 J. Cap: Si 'ns vagués el corretjirlo... ben garbellat no li
 diré que no...—Fidel Delfi: Gracias.—Andresito: Idem.
 —E. Bofill S.: No hi ha de qué.—Tallé Osk: ¡Qué sabi-
 C. Bonet (Cunill de Bosch): Aixó es que la part d' ori-
 ginal que duya la firma 's devís estripar involuntariament,
 y al no recordar el nom varem posarhi N. Perdoni y
 gracias del envío.—F. C.: No sfirmo ni nego.—Fe de la
 Flor: Rebut y veurem.—M. Garriga: No 'ns plau.—A.
 S. T.: Prou d'aquest color.—M. R. y R.: Mirarém de
 de sprofitar quelcom.—A. Homdedeu: Lo mateix li dich.
 —Anónim, A. Garrell, E. Prieto, J. Gresolesch, y Pere
 Pastell: Igual va per vostés.—S. V.: No 'ns es possible
 per variss rahons.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
 del Olim, número 8
 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Jochs de mans

—Vajin mirant: a l' una part hi
 ha la Revolució y a l' altra mil
 pessetas.

—Ara las pessetas han d'
 anar a la Revolució...

—Ja está feta la gracia! Ni Re-
 volució ni pessetas. ¡Tot ha volat!